

ΤΕΛΙΚΟΣ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΑΚΑΝΑ

Όταν το ποδόσφαιρο γίνεται πολιτική

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΙΑΚΟΣ
kpliakos@e-typos.com

Σε αρκετά από τα γνωστά του δοκίμια για τον αθλητισμό και ειδικότερα για το ποδόσφαιρο, ο **Ουμπέρτο Εκο** ερμηνεύει την ενασχόληση με τα σπορ ως «φλυαρία γύρω απ' όσα γράφει ο αθλητικός Τύπος». Αν δεχθούμε ότι ο Ουμπέρτο Εκο έχει δίκιο, υπάρχουν κάποιες φορές που αυτή η... «φλυαρία» βρίσκει την έμπνευσή της σε αυτά που γράφει όχι μόνο ο αθλητικός αλλά και ο πολιτικός ή ο οικονομικός Τύπος. Ακόμη περισσότερο, ένα ματς μπορεί κάποτε να αποκτήσει πολιτικούς συμβολισμούς, να ανεβάσει στα ουράνια μια κυβέρνηση ή ένα πολιτικό σύστημα (βλέπε Αργεντινή 1978, δικτατορία **Βιντέλα**) ή να το ρίξει στα τάρταρα (βλέπε για παράδειγμα την εφτάρα της Γερμανίας στη Βραζιλία νωρίτερα αυτή την εβδομάδα).

Το ποδόσφαιρο μετατρέπεται έτσι σε ιδεολογικό εργαλείο, βγάζει τον κόσμο στους δρόμους, πυροδοτεί τον εθνικισμό κάποιες φορές και γίνεται εργαλείο ιδεολογικής ηγεμονίας. Η συζήτηση γύρω από την πολιτική και το ποδόσφαιρο είναι ενδιαφέρουσα και πάντα έχει κάτι να σου δώσει. Μπορεί να κινητοποιήσει το μυαλό ακόμη και του πλέον απολίτικου ποδοσφαιρόφιλου. Αλλά ας μη γελιόμαστε. Το ποδόσφαιρο είναι πάνω απ' όλα ένα παιχνίδι. Και ως παιχνίδι ερεθίζει και κινητοποιεί κυρίως την προαιώνια ανάγκη του ανθρώπου να παίξει. Ας αφήσουμε λοιπόν τις θεωρίες για την ώρα και ας απολαύσουμε τον αποψινό τελικό του 20ού Παγκοσμίου Κυπέλλου... ■

Ενα ματς μπορεί να ανεβάσει στα ουράνια μια κυβέρνηση ή ένα πολιτικό σύστημα (Αργεντινή 1978, δικτατορία Βιντέλα) ή να το ρίξει στα τάρταρα (όπως η εφτάρα της Γερμανίας στη Βραζιλία πριν από λίγες ημέρες)

Οι χρεοκοπημένοι Αργεντινοί αναζητούν... δικαίωση στο Παγκόσμιο Κύπελλο της

ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ τη νίκη της εθνικής ομάδας της Αργεντινής επί της Ολλανδίας την Τετάρτη το βράδυ, χιλιάδες κόσμου βγήκαν στους δρόμους των αργεντινικών πόλεων πανηγυρίζοντας και φωνάζοντας συνθήματα κατά της Βρετανίας, του μόνιμου «εχθρού», λόγω της υπόθεσης των Φόκλαντς (να η πρώτη πολιτικοποίηση του ποδοσφαίρου).

Στο Ροσάριο, τη γενέτειρα του **Λιονέλ Μέσι** και τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, ακούστηκε για πρώτη φορά ένα νέο σύνθημα που χλευάζει τα hedge funds με τα οποία η Αργεντινή βρίσκεται τα τελευταία χρόνια σε μόνιμη διαμάχη για το χρέος μετά τη χρεοκοπία του 2002.

Ανεμίζοντας τη σημαία της Αργεντινής ο κόσμος τραγουδούσε: «Αρπακτικά κεφάλαια, σταματήστε να κοροϊδεύετε και συμφωνήστε στην ανταλλαγή του χρέους». Η δεκαετής διαμάχη της Αργεντινής με τα hedge funds που δεν δέχθηκαν το κούρεμα του 70% του χρέους πυροδοτεί το εθνικιστικό πάθος των Αργεντινών και το πο-

δόσφαιρο γίνεται πολιτικό εργαλείο. Όχι εργαλείο για την τόνωση της εθνικής υπερηφάνειας για την «καλύτερη ποδοσφαιρική ομάδα του κόσμου», αλλά εργαλείο που προβάλλει διεθνώς μια χώρα που αντιστέκεται στη δικτατορία των χρηματαγορών, που δεν υποκύπτει στους εκβιασμούς σκοτεινών χρηματοοικονομικών κύκλων που θέλει να προβάλλει ένα άλλο μοντέλο διακυβέρνησης.

«Ο αντάρτης των αγορών»

Στη Γερμανία, που πέρα από το υψηλό επιπέδου ποδοσφαίρό της αναδεικνύεται ως η νέα υπερδύναμη δίπλα στις ΗΠΑ και την Κίνα όχι μόνο πολιτικά αλλά και οικονομικά επιβάλλοντας με την αυστηρότητα, τον ορθολογισμό και την προτεσταντική πειθαρχία τη θέλησή της σε ολόκληρη την Ευρώπη, μπαίνει εμπόδιο η Αργεντινή. «Ο αντάρτης των αγορών», που γράφει στα παλαιότερα των υποδημάτων της τη λιτότητα και κόβει χρήμα ασύστολα για να κρατήσει σε ένα επίπεδο αξιοπρέπειας τις χαμηλές της τάξεις, που δεν

φοβάται να πετάξει έξω τις ξένες επιχειρήσεις οι οποίες δεν είναι εντάξει με τις υποχρεώσεις τους (βλέπε την υπόθεση της ισπανικής πετρελαϊκής Repsol, η μονάδα της οποίας στην Αργεντινή κρατικοποιήθηκε από την **Κριστίνα Φερνάντες**), που δείχνει αλληλεγγύη στους γείτονές της, που δεν φοβάται να βάλει περιορισμούς στη μετακίνηση κεφαλαίων, που μαγειρεύει τα στοιχεία για τον πληθωρισμό κλπ.

Αυτά βέβαια μπορεί να είναι λόγοι εθνικής υπερηφάνειας, και μάλιστα για ένα λαό που την τελευταία δεκαετία πέρασε πάρα πολλά και υποχρεώθηκε σε αλληπάλλες ταπεινώσεις από το διεθνές χρηματοοικονομικό σύστημα, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι όλα είναι ρόδινα στην Αργεντινή. Ο «περονισμός» που εκφράζει η πρόεδρος της χώρας Κριστίνα Φερνάντες, δηλαδή αυτό το μίγμα σοσιαλισμού και εθνικισμού που είναι τόσο μοναδικό σε αυτή τη χώρα της Λατινικής Αμερικής, έχει φτάσει στα όριά του και η χώρα αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήμα-

τα, όχι γιατί είναι φτωχή, αλλά γιατί δεν παίζει με τους διεθνείς οικονομικούς κανόνες. Κάτι που κάνει η Γερμανία.

Ο πληθωρισμός στην Αργεντινή τρέχει με τουλάχιστον 25%, και η αργεντινική οικονομία έχει μπει σε ένα φαύλο κύκλο μείωσης του εμπορικού πλεονάσματος, φυγής κεφαλαίων και υποτίμησης του νομίσματος. Οι εξαγωγείς βρίσκονται στα πρόθυρα νευρικής κρίσης καθώς θα πρέπει να δουλέψουν με διπλή ισοτιμία δολαρίου. Η επίσημη ισοτιμία του πέσο με το δολάριο είναι περίπου 4,60 αλλά ο περιορισμός στην αγορά δολαρίων φτάνει την ισοτιμία στη μαύρη αγορά στο 6,30.

Η Αργεντινή αντιμετωπίζει επιπλέον τον κίνδυνο νέας χρεοκοπίας αν δεν τα βρει με τα επενδυτικά κεφάλαια των ΗΠΑ που δεν δέχθηκαν το κούρεμα. Η κυβέρνηση Φερνάντες κάνει διαπραγματεύσεις και είναι έτοιμη για κάποιου είδους συμβιβασμό, αρκεί να είναι δίκαιος και αξιοπρεπής όπως αυτή ερμηνεύει την αξιοπρέπεια. Επιπλέον έχει απο-

Λίγο μετά την πρόκριση στον τελικό ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους και τραγουδούσε: «Αρπακτικά κεφάλαια, σταματήστε να κοροϊδεύετε και συμφωνήστε στην ανταλλαγή του χρέους»